

РЕШЕНИЕ

№ 2245

гр. София, 04.04.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 35 състав, в публично заседание на 15.03.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Силвия Мичева-Димитрова

при участието на секретаря Богданка Гешева, като разгледа дело номер **950** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 и сл. от АПК, вр. чл.186, ал.4 от ЗДДС.

Образувано по жалба на „Анжелина Пийкок София“ ООД с ЕИК[ЕИК], седалище и адрес на управление: [населено място], [жк], [жилищен адрес] представлявано от управителя Я. П. Я., чрез адв. М. П. от САК, съдебен адрес: [населено място], ул. Митрополит К. Видински, № 6, ет.1, офис № 4, против Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № ФК-С1922-0128220/19.01.2023 г., издадена от С. Е. С. – началник отдел „Оперативни дейности“ С. в ГД „Фискален контрол“ при ЦУ на НАП, с която на основание чл.118, ал.1, във вр. с чл.186, ал.1, т.1, б.„а“ от ЗДДС и чл.186, ал.3 от ЗДДС е наложена принудителна административна мярка – запечатване на търговски обект – салон за красота „АР S.“, находящ се в [населено място], бул. С., № 48, стопанисван от „Анжелина Пийкок София“ ООД - [населено място], и забрана за достъп до него за срок от четиринадесет дни.

Жалбоподателят счита наложената мярка за изключително несъразмерна и необосновано тежка. Релевира оплакване за несъобразяване на заповедта с целта на закона и нарушаване принципа на съразмерност и правилото на чл.6, ал.5 от АПК. По тези и други, подробно изложени в жалбата съображения, моли за отмяна на оспорения акт. Прави искане за присъждане на направените по делото разноски и представя списък по чл.80 от ГПК.

Ответникът, чрез процесуалният си представител юрисконсулт Н., оспорва жалбата. Счита административният акт за законосъобразен и моли да бъде потвърден. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Административен съд София–град, в настоящият състав, като прецени процесуалните предпоставки за допустимост, взе предвид становищата на страните и на основание чл.168, ал.1 от АПК въз основа на събраните по делото доказателства провери законосъобразността на оспорения акт на всички основания по чл.146 от АПК, намери следното:

Жалбата е подадена в срока по чл.149, ал.1 от АПК, от лице по чл.147, ал.1 от АПК, чиито права са засегнати от административния акт, срещу подлежаща на съдебно оспорване заповед, поради което е процесуално допустима.

Разгледана по същество жалбата е основателна.

Съображенията са следните:

На 04.11.2022 г., в 15:32 ч., инспектори по приходите в Национална агенция за приходите при ЦУ на НАП, извършили проверка на търговски обект – салон за красота „АР S.“, находящ се в [населено място], бул. С., № 48, стопанисван от „Анжелина Пийкок София“ ООД - [населено място]. Констатациите от нея отразили в Протокол за извършена проверка в обект серия АА, № 0128220/04.11.2022 г. Същият е издаден в писмена форма от органи по приходите, в изпълнение на правомощията им. Съдържанието и реквизитите отговарят на изискванията на чл.50, ал.2 от ДОПК. Подписан е от съставителите и от присъствалия по време на проверката управител на дружеството, спазено е правилото на чл.50, ал.3 от ДОПК.

От протокола се установява, че органите по приходите са извършили контролна покупка – извършена услуга „подстригване“, на стойност 30,00 лв. /тридесет лева/. Сумата била заплатена в брой, но за нея не бил издаден фискален касов бон от монтираното в обекта и работещо фискално устройство /ФУ модел „D. P. S-01“ с индивидуален номер /ИН/ на ФУ DY418918 и № на ФП 36575686/, в който били отразени плащания с дебитна карта /чек/.

След легитимация на проверяващите, бил изискан и издаден Дневен финансов отчет /Х/ отчет № 004584/04.11.2022 г., в 15:32 ч., от намиращото се в обща и в работен режим фискално устройство, в който били отразени плащания с дебитна карта /чек/. Бил отпечатан и пълен отчет за 04.11.2022 г., в 16:34 ч., от наличното в обекта ПОС терминално устройство с оборот от трансакции в размер на 140,00 лв. Отпечатан е и КЛЕН от 04.11.2022 г. от фискалното устройство. От последния е установено, че за извършеното плащане през ПОС терминалното устройство в размер на 30,00 лв. няма издадена фискална касова бележка.

Въз основа на констатациите в протокола за извършена проверка и приложените към него КЛЕН от ФУ и дневен финансов отчет, административният орган – началникът на отдел „Оперативни дейности“ - С. в Главна дирекция „Фискален контрол“ при ЦУ на НАП издал процесната Заповед за налагане на принудителна административна мярка № ФК-С1922-0128220/19.01.2023 г. Тя е връчена на адресата й „Анжелина Пийкок София“ ООД – [населено място] на 20.01.2023 г. Оспорена е от последния с жалба, входирана в деловодството на административния орган под № 1587-30/27.01.2023 г., т.е в срока по чл.149, ал.1 от АПК.

Горната фактическа обстановка се установява въз основа на приетите в хода на производството писмени доказателства, приложени от жалбоподателя към жалбата и от представените такива с административната преписка.

При така установената фактическа обстановка, Административен съд София-град, намира от правна страна, следното:

Оспорената заповед е издадена от компетентен орган. Съгласно чл.186, ал.3 от ЗДДС

принудителната административна мярка се прилага от орган по приходите или упълномощено от него длъжностно лице. Чл.7, ал.1 от ЗНАП очертава кръга на органите по приходите, а в т.3 от същата разпоредба като такива са посочени началниците на отдели. Оспореният административен акт е издаден от началник отдел „Оперативни дейности“ - С. в Главна дирекция „Фискален контрол“ при ЦУ на НАП в съответствие с предоставената му компетентност по чл.186, ал.3 от ЗДДС, във вр. с чл.7, ал.1 от ЗНАП.

Същият е издаден в изискуемата писмена форма и е с предвиденото в чл.59, ал.2 от АПК съдържание. Отговаря на изискването за мотивираност по чл.186, ал.3 от ЗДДС. В обстоятелствената част ясно и точно са изложени фактите, послужили като основание за прилагането на принудителната административна мярка, както и тези, относими към преценката за нейната продължителност.

Правното основание за налагане на обжалваната принудителна административна мярка е чл.186, ал.1, т.1 б.,а” от ЗДДС, съгласно който запечатване на обект за срок до един месец се прилага на лице, което не спази реда или начина за издаване на съответен документ за продажба, издаден по установения ред за доставка/продажба. Съобразно констатациите от извършената проверка, отразени като фактически основания за издаване на обжалваната заповед, за извършената контролна покупка на услуга на стойност 30,00 лв., платени през ПОС терминално устройство не е издаден фискален касов бон от наличното в обекта и в работещ режим фискално устройство.

Относно материалната законосъобразност на обжалваната заповед, съдът приема, че макар формално да са налице обстоятелствата, предвидени в хипотезата на чл.186, ал.1, т.1, б.,а“ от ЗДДС, тя е издадена в противоречие с целта на закона и в нарушение на принципа за съразмерност. Възражението на жалбоподателя в този смисъл се споделя и от съдебния състав.

Съобразно изричния текст на чл.22 от ЗАНН, принудителните административни мерки могат да имат за цел да предотвратят или да преустановят нарушението, както и да предотвратят или да отстранят вредните последици от него. Принудителните административни мерки нямат и не могат да имат характер на санкция и на тях не могат да бъдат възлагани функциите предупреждаване и превъзпитание на нарушителя и възпитание и предупреждение върху останалите правни субекти.

Преценката за съответствие на ПАМ с целта на закона следва да се извършва в съответствие със спецификите на мерките във всяка конкретна хипотеза на нарушение по чл.186, ал.1 от ЗДДС. Налагането на принудителната административна мярка в конкретния случай не отговаря на нито една от целите на ПАМ, които са закрепени в закона. Запечатването не би довело до предотвратяване или преустановяване на нарушението, за което е издадена обжалваната заповед, тъй като то е довършено към момента на установяването му. Доколкото липсва презумпция, че във всеки един случай продължаването на търговската дейност в обекта ще бъде в нарушение на изискванията за отчитане на продажбите, запечатването не може да бъде оправдано от предотвратяване на други нарушения от същия вид. Не би могло да доведе и до предотвратяване или отстраняване на вредните последици от конкретното или други нарушения от същия вид, тъй като установяването на неотчетените приходи и съответните им данъчни задължения може да стане единствено с ревизионен акт в рамките на ревизионно производство съгласно изричната разпоредба на чл.110, ал.2 от ДОПК и не може дори практически да стане посредством запечатването на обекта. По тези съображения, в конкретната хипотеза целта на запечатването е допълнителна

санкция, извън предвидените за нарушение на Наредба Н-18/2006 г. на министъра на финансите, което противоречи на законоустановената цел на принудителната административна мярка и съставлява превратно упражняване на власт.

По отношение на определената от административния орган продължителност на наложената мярка, съдът намира, че органът действа при оперативна самостоятелност, поради което на съдебен контрол подлежи единствено съответствието на акта с целта на закона и спазването на пределите на оперативната самостоятелност. Определеният 14-дневен срок на ПАМ е в рамките на законоустановения максимален срок от 30 дни. Мотивите относно преценените обстоятелства обаче са общи, абстрактни, откъснати от конкретиката на казуса и не кореспондират с направените от него правни изводи. Посочено е, че срокът на наложена ПАМ е съразмерен на извършеното и е съобразен с целената превенция за преустановяване на лошите практики в обекта, както и с необходимото време за създаване на нормална организация за отчитане на дейността от търговеца.

Административният орган е посочил, че от събраните данни по преписката може да се направи обосновано предположение, че една от целите на търговеца е именно отклонение от данъчно облагане. От доказателствата по делото обаче не се установява търговецът да е извършвал и друг път нарушение на данъчното законодателство, а още по-малко от същия вид, поради което за съда остава неясно на какво се базира изводът му. В този смисъл, необоснована е преценката, че „ако не бъде приложена ПАМ то съществува възможност от извършване на ново нарушение /индиректно до ново отклонение от данъчно облагане/, от което за фиска на държавата биха произлезли значителни и трудно поправими вреди“. Хипотетичната възможност за извършване на нарушение не следва да се приема като причина да се спре търговската дейност в обекта чрез налагане на ПАМ. Именно, за да се избегне такова превратно тълкуване, чл.22 от ЗАНН изрично очертава целите на ПАМ. В случая се твърди извършването на административно нарушение, което е довършено към момента на издаване на процесната заповед и поради това налагането на ПАМ нито ще го предотврати, нито ще го преустанови, а още по-малко ще предотврати или отстрани вредните последици от него.

От данните по делото не се установява търговецът да е извършвал и друг път такова или подобно нарушение, за да се говори за „лоша практика в обекта“, нито пък в обекта да липсва „нормална“ или дори „нарушена“ организация за отчитане на дейността.

При издаване на обжалваната заповед административният орган е действал в нарушение на принципа на съразмерност, и по-специално правилото, закрепено в чл.6, ал.5 от АПК, съгласно което административните органи трябва да се въздържат от актове и действия, които могат да причинят вреди, явно несъизмерими с преследваната цел.

Предвид конкретиката на казуса се налага извода, че в случая прилагането на принудителната административна мярка би довело не просто до преустановяване на търговската дейност на жалбоподателя за срок от 14 дни, но и до невъзможност той да реализира приходи както за себе си, така и за държавния фиск. То би довело до невъзможност да изпълнява задълженията си, да заплаща трудови възнаграждения на служителите си, да заплаща други разходи, да внася данъци и осигуровки.

Прилагането на принудителна административна мярка в случая не само не би постигнало нито една от целите на административната принуда, но и би засегнало

косвено финансовите интереси на държавата и най-вече би ограничило правата на жалбоподателя в степен, надхвърляща необходимото за постигане на целта на закона. Предвид гореизложеното, съдът намира така наложената принудителна административна мярка за незаконосъобразна, поради счита, че следва да бъде отменена.

От страна на жалбоподателя е направено искане за присъждане на разноски. С оглед изхода на делото то е основателно. Представено е доказателство за внесена държавна такса 50,00 лв. и договор за правна защита и съдействие, според който между жалбоподателя и адв. М. П. е уговорено адвокатско възнаграждение от 750,00 лв., което видно от разписката към него първият е заплатил изцяло и в брой. Ето защо, ответникът следва да бъде осъден да заплати на дружеството-жалбоподател сумата от 800,00 лв.

Водим от горното и на основание чл.172 от АПК, Административен съд София-град

Р Е Ш И :

ОТМЕНЯ Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № ФК-С1922-0128220/19.01.2023 г., издадена от С. Е. С. – началник отдел „Оперативни дейности“ С. в ГД „Фискален контрол“ при ЦУ на НАП, с която на основание чл.118, ал.1, във вр. с чл.186, ал.1, т.1, б.“а“ от ЗДДС и чл.186, ал.3 от ЗДДС е наложена принудителна административна мярка – запечатване на търговски обект – салон за красота „АР S.“, находящ се в [населено място], бул. С., № 48, стопанисван от „Анжелина Пийкок София“ ООД с ЕИК[ЕИК], седалище и адрес на управление: [населено място], [жк], [жилищен адрес] представлявано от управителя Я. П. Я., и забрана за достъп до него за срок от четиринадесет дни.

ОСЪЖДА Национална агенция по приходите – [населено място], бул. К. А. Д., № 52, ДА ЗАПЛАТИ на „Анжелина Пийкок София“ ООД с ЕИК[ЕИК], седалище и адрес на управление: [населено място], [жк], [жилищен адрес] представлявано от управителя Я. П. Я., сумата от 800,00 лв. /осемстотин лева/, представляваща направени по делото разноски за внесена държавна такса и платено адвокатско възнаграждение.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване пред Върховния административен съд на Република България, в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

СЪДИЯ: